

Á ólavssøku

I

Døgg á græsi, tám um Varða.
Reynið er ein hóming bara.

Men á gøtum fólk í troðkið.
Okkurt kókar undir loki.

Ella kannska, er tað kæti,
sum ger mannatrøngd um stræti.

Kapp at rógva, kapp at ríða,
kapp at svimja, kapp at bíða.

Og í onkrum skoti innast
tveir og fleir í loyndum finnast.

Har er kæti, flaskan gongur,
gaman prát og glaður songur.

II

Kaffi verður selt og køka,
keyp bert, tað er ólavssøka.

Og í nátt í dansihøllum
loysir tú teg burt úr øllum.

Gloymir bæði mið og mentan,
trong er stovan, vøkur gentan.

Og eitt bros, ein skelvan tekur
teg um hjartað, sú ert sekur.

Mjúk og eym í tínum oyra
ljóða orð tú helst vil hoyra —

Birtist vón og ástartokki
undir gulum ennislökkki.

III

Kaffi her og finar køkur —
tú ert bæði ung og vøkur.

Makan ei eg leiti eftir,
royk, her eru cigarettir.

Gentan roykir, og hon fær sær,
situr ung og smæðin nær mær.

Kvøldarvindurin er liggjur,
spælir sær við mínar striggjur.

Ferðast gjøgnum kátar flokkar,
kurlar gular ennislökkar.

Og tey kviku — og tey spøku
halda saman ólavssøku.

IV

Døgg á græsi, tám um Varða —
lív og kæti, hvar vit fara.

Alt er ljóst og einki myrkt er,
men á Kongaminni kvirt er.

Rínir døgg á reyðum kinni
her er gott á Kongaminni.

Hvat ger okkum náttarvøka
meðan tað er ólavssøka.

Og í morgin er tú burtur —
eins og markarinnar urtir.

Men í nátt er gleðin sprottin.
Vøn er ólavssøkunáttin.

V

Sól um Reyn og sól um Varða.
Ólavssøkubátar fara.

Fjallaklettur á sær brettir.
Havnin liggur nipin eftir.

Men ein mynd við døgg á kinni
livir ljós í mínum minni.

Mjúkt var fleyr á ennislökkki
reint og sælt sum ástartokki.

Náttin — ei sum aðrar nætur.
Nú er aftur kvirt um stræti.

Ólavssøkubátar fara —
sól á vág — og sól um Varða.

Hans A. Djurhuus

eydnast tað mínum frágæra verti at fáa partarnar at semjast.

Tað ringir við úthurdina, og um eina løtu koma nakrir ovurkátir ólavssøkugestir inn.

— Hey, hey, gleðiliga Ólavssøku!

Verturin býður vælkominn, og eg sleppi at hitta tey nýkomnu:

— Hálvdan Glimrageiri, succesfullur ungur húsaáður, komandi lögmaður, vilja teir vera við, og forrestin kollegi hjá tær, gneggjær verur min. Vit heilsast, Glimrageiri tykir mær at vera ein sera dæmliður maður.

— Og her, Neanderthal, majorur.

— Frelsens Hær? spyrji eg í ómetaligu fávitsku míni. Teir eru um at kóðna í látri.

— Nei, vælsignaður, úr Mjörkadali.

— Det må De virkelig undskyld!

— Op i røven med det! Nej, hvor er her skønt!

— Nå, kan De lide landet? spyrji eg fegin.

— Om jeg kan? Hold da helt kæft mand, det er skidegodt. Simpelthen det mest skræppeskønne sted, jeg nogensidne har set. Før lå jeg i Slagelse — dødsdygt!

Eg má geva honum rætt, Slagelse er ikki so stuttligt sum Havnin.

— Folk er sgu lige ved at vælte os med deres gæstfrihed, ja, men der har vi jo husets charmerende frue. Goddag, goddag, har fruen noget tilbage af den pragtfulde nati fra i lørdagt? Tey goggandi út í køkin.

Stovan er nú á tremur av kátum fólki. Alt er friður og semja, hugni og samhugur. Skiparin vissar læknan um, at teir stóru í samfelagnum eiga at halda saman, teir hyggja fast í eyguni á hvørjum øðrum.

Men við eitt er friðurin í vanda:

— Hva-feff-feffanin er tað, eg hoyri? Ein danskara millum rættar føroyingar! Tað er bóndin, sum ikki er heilt nøgdur við Neanderthal, major, ja, bart úr lovar at drepa hann. Verturin skundar sær at stýra bóndanum inn á skrivstovuna og veittrar einar tveir av okkum við. Her royna vit sum best at sissa henda rísna mann. Brátt er lagið gott aftur, men nú vil hann sleppa inn í býin at trína hin forna dansin, sum fedrarnir trínu, kvøða tey elligomlu lög. Byrjar so Hoyberátáttin, men gerst røður áðrenn langt um liður og tekur at syngja:

Nú skal eg aftur fara
út á tað breiða hav
sig mær farvæl, mín kæra . . .

Men tá kemur skiparin brestandi inn og sigur, at skal nakar syngja sjómansvisur, so skal tað vera hann og ikki eitt bóndalök norðan úr myrkrinum. Tá spinnur øði í bóndan. Hann vil taka í heratoppin á skiparanum, sigur seg vera ættaðan frá Ormi Bónða, Rasmusi í Haraldssundi, Grími Kamban, Christiani Fjórða og mongum øðrum reystmenni, so hann skal vísa partaninum, at enn eru knotur. Meðan vit best stríðast, kemur konan algoyst inn:

— Statsministerin og ríkisumboðsmaðurin! Skunda tær, kom!

Vertur mín letur nú bónda vera bónda, skræðir seg í knappatroyggjuna og tveir minuttir aftaná stendur hann brosandí í forstovuni og tekur móti teimum høgu Harrunum.

— Ja, vi syntes jo nok, at vi måtte hilse på nogle ægte færing, før ministeren forlader os.

— Det skulle bare mangle andet, kom indenfor! Soleiðis práta teir saman og skemta, meðan teir fara innar, men tá hin rísni bóndin hoyrir danskt,

raknar hann við aftur og rópar, so tað hoyrist inn í stovuna:

— Danskere er lorter — færing er MÆND! og sker út úr at syngja, men tá leypa tveir mans inn og fáa hann at tuga.

— Er De sikker på, at disse mennesker er os venligt stemt? teskar forsætisráðharrin.

— Statsministeren kan være ganske rolig. De er overordentlig velkultiverede og venlige som alle færing. De er komplet ufarligt.

— LOOORT . . . ENDER!!! ljóðar úr skrivstovuni, men hesu ferð ljóðaði tað meira fjart ella kom tað kanska undan einum koddá.

Teir nýggju gestirnir eru farnir til borðs. Nú er farið at skýma og tíð hjá mær er at fara. Eg fekk ikki boðið veri mínum farvæl, hann sat og lærði forsætisráðharran at piða náta, og slíkar menn órógvur ein treygur. Glimrageira, læknan og skiparan vildi eg heldur ikki órógvu, tí teir vóru í álvarsamari samrøðu, og so mikið helt eg meg hoyra, at teir vóru idealistar, men sanniliga eisini realistar.

Eg sat eina løtu afturat, so fór eg. Seinasta, eg sá, var, at statsministerin og bóndin sótu í góðum hýri á einum stórvalageisla og sungu.

Det var sent en kvæld på byens gamle kro jeg sad helt alene ved et bord for to men da rejste sig en mand fra det store mørke fjeld

Kalle Petersen vil syngte om sig selv . . .

Uttan fyr friggingarmyrkt, og meðan eg í góðum hýri spáki inn móti ólavssøkuróminum, minnst eg á Ólavssøkur fyrri mongum árum síðan, tá hetta heitið hevði eitt sjálðsamt, kitlandi og líkasum fyrjáltandi innihald.

Myndir: BÅRDUR JÁKUPSSON

jd.